

கணையாழி

கணையாழி

மே 1981
ரெய்
ரு. 1-25

ண்
றன.
லகம்
டெவி

ண்வெளி
சகாப்தத்
ஆண்டுகளுக்
பிரயாணம்
குப் போவது
ம்.

மண்டலத்திற்குள்
ல உலோகக் கல
உருவாக்கப்படும்.
பற்ற, மூப்பில்லாத,
கிட்டலாம். நினைத்த

W

எதிர்பாராதது

தேவகோட்டை திருவள்ளுவர்

“ஏய் ராக்கம்மா...ராக்கம்மா”

வாயில் வைத்திருந்த ஒருகைச் சோறை விழுங்கி விட்டு

“யாரு...ராமாயியா; இந்தா வாரேண்டி”—ராமாயியின் குரலில் இருந்த அவசரத்தைப் புரிந்து கொண்டவளாய் கையைக் கூடக் கழுவாமல், கறுத்துப் போய் புகையைக் கக்கிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சிம்னி விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் வந்தாள்.

“என்னடி ராமாயி..”

“ஓம் மக லெச்சுமிக்கு இடுப்புவலி எடுத்து புதுக்கோட்டை ஆஸ்பத்திரி கொண்டு வந்து வச்சிருக்காங்க, ரொம்ப கஷ்டமாயிருக்காம்; டாக்டர்மமா சொன்னாங்கன்னு லெச்சுமி புருஷன் எனக்கிட்ட சொன்னுச்சு, ஒனக்கிட்டேயும் சொல்லச் சொன்னுச்சு, போ...நீ உடனே பொறப் பட்டு போ கடைசி பஸ்ஸுக்கு நேர மாச்சு”—விஷயத்தைக் கேட்டதும் துடித் துப் போன ராக்கம்மா “ஒரு மாசமா அவ வீட்ல இருந்துட்டு, ரெண்டு நாளைக்கு முன்னால தானே இங்க வந்தேன்; ஒம்பது மாசம்னு தானே சொன்னா; மாசக் கணக்கும் அவளுக்கு சரியாத் தெரியல...”

முடிக்காமல், அலறி அடித்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தவள் சாப் பிட்ட தட்டை அப்படியே தள்ளி வைத்து விட்டு, கையை நனைத்துக் கொண்டு ஓடிப் போய் மூலையில் தொங்கிய அந்த பழைய துணிமூட்டையை அவிழ்த்தாள். அதிலிருந்த சிவப்புக் கண்டாங்கிச் சேலையின் முந்தானையைப் பிரித்து கசங்கிப் போ

யிருந்த சில பணக் காகிதங்களை எடுத்துக் கொண்டாள். அப்படியே அந்த அறையின் நடுவிலிருந்த மாடக் குழிக்குள் கையை நீட்டித் தேடினாள். சில சில்லறைகள் தட்டுப்பட்டன. எடுத்துக் கொண்டவள் கீழே (குந்திய நிலையில்) அமர்ந்தபடி உடம்பெல்லாம் வியர்க்க விளக்கின் மங்கிய ஒளியில் கசங்கிப் போயிருந்த அந்த நோட்டுக்களைப் பிரித்து அவற்றோடு சில்லறைக் காகிகளையும் சேர்த்து கணக்குப் பார்த்தாள். மொத்தமாக முப்பத்தியிரண்டு ரூபாயும் அறுபத்தைந்து காசும் தேறியது. “இதை வச்சுக்கிட்டு என்ன பண்ணது? கஷ்டமாயிருந்தா காசு ரொம்பக் கேப்பாங்களே”—நினைத்தபடி விளக்கை அணைத்துவிட்டு வெளியில் வந்தவளுக்குச்சிகளைவைத்துக் கட்டப்பட்ட அந்தக் கதவைத் தூக்கி வாசலில் வைத்துக் கட்டி விட்டு கண்ணாத்தாளின் வீட்டிற்கு ஓடினாள்.

அந்தக் குடியிருப்பின் பெண்கள் சேர்த்து வரும் பொதுப் பணம் கண்ணாத்தாளிடம் தான் இருக்கிறது. ராக்கம்மா தன் நிலைமையைச் சொல்லி அவளிடம் பணம் கடனாகக் கேட்டாள்.

“அடிப்பாவி மகளே...பொதுப் பணத்தில அம்பது ரூபா தானே இருக்கு; காலையில் தான் பேச்சி வந்து எறநுத்தி அம்பது ரூபா வாங்கிக்கிட்டுப் போனா; இப்பதான் நமக்குத் தேவையிலையேன்னு எல்லாத்தையும் கொடுத்துட்டேன்; இப்ப எனக்கிட்டேயும் வேற பண மில்லையே; என்னடி செய்யறது”—ராக்கம் மாவிற்காக தன்னை வருத்திக் கொண்டாள்.

“பரவாயில்லை மண்ணுத்தா; இருக்கிற அம்பதைக் குடு. மத்ததை எப்படியாவது வாங்கிக்கிறேன்”—அவளிடம் அவசரம் தெரிந்தது.

வீட்டிற்குள் ஓடித் திரும்பியவள், “இந்தா ராக்கம்மா. நல்லா எண்ணிப்பாத்துக்க; பணத்தைப் பத்திக் கவலைப் படாம யாருக்கிட்டையாவது கடனை வாங்கி ஒம்பெண்ணை முதல்ல நல்லாப் பாருடி...; அந்த நொண்டியய்யா ஒம்மகளை காப்பாத்துவாரு; கவலைப்படாம போ—”றுதல் கூறினாள்.

“போயிட்டு வாரேன் கண்ணுத்தா”—விடை பெற்றவள் கட்டியிருந்த அதே சேலையுடன், காற்றில் பறந்த வெள்ளைமுடிகளைக் கொண்டையாக்கிக் கொண்டு ஆலமரத்துக் கைகாட்டியை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமானாள்.

அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற கண்ணுத்தாள், “பாவம், ராக்கம்மா: சின்னப் புள்ளையிலயிருந்தே ஆவ படுற கஷ்டம் கொஞ்சமாம்.. இந்த அம்மா வாசி இருட்ல எப்படித்தான் கைகாட்டி வரைக்கும் தனியா போகப் போறாளோ; ஒரு பஸ்ஸுதான் இருக்கு; அவனும் சில நாளைக்கு நிறுத்தாமலே போயிடுவான்”—தனக்குள்ளே முனகியபடி வீட்டிற்குள் போய்விட்டாள்.

அந்த இருளில் வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தவளின் நெஞ்சத்தில் புதைந்து கிடந்த பழைய சோக நினைவுகள் பந்தல் போட ஆரம்பித்து விட்டன.

“பத்து வருசத்துக்கு முன்னாடித்தான் இந்த மண்ணை அளந்தவரு; ராசாதி ராசா இந்த மண்ணை விட்டுப் போனாரு. நொண்டியய்யா தெய்வத்துக்கு செவ்வாய் போட்டு ஊரே கலகலன்னு இருந்த அன்னக்கிராத்திரி என் வீட்டு வாசல்ல ஆயிரம் பேருக்கு சோறுபோட்டு பரிமாறிக் கிட்டு இருந்தவரு ராத்திரி நல்லா சாப்பிட்டுட்டு எல்லாரும் கூத்துப் பாக்கப் போன பிறகு, லேசா வயித்தை வலிக்குதுன்னுதான் சொன்னாரு; விடியிறதுக்குள்ள இந்தக் குடும்பத்தை நடுத்தெருவில விட்டுப்பிட்டு நல்லவாறனு பேர் வாங்கிக் கிட்டுப்போய்ச் சேர்ந்தாரு;

அவரு போனதுக் கப்பறம் அந்தப்பய ராசாவும், லெட்சுமியும்தான் தெய்வம்னு கண்ணு வளத்துக் கிட்டிருந்தேன். அந்தப்

பய ராசா பதினாறு வயசிலே அவன் அப்பாரைவிட பெரிய மனுசனா வளந்திட்டான். ஊருக்குப் பஞ்சாயத்து சொல்லப் போயிட்டான்; வெளிய போகாதடா, கண்ணு படுத்துன்னு சொன்னாலும் கேக்க மரட்

வேலிகள் (?)

நேர்மையின் காவலர்கள் நாங்கள் !
உண்மைகள்.....
எங்கள் மேஜை
இழுப்பறைகளில்லதான்
உறங்குவது வழக்கம்!

நியாயங்களின் நிறங்களை
நினைத்தபடி சாயந்தோய்க்க
உரிமை பெற்ற
குத்தகைதாரர்கள் நாங்கள்.

நீதிகள்...
திறவுகோலில்லாத
எங்கள் இதய
இரும்புப் பெட்டிகளிலேதான்
பூட்டப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

தருமங்கள்
கண் வளர்வது.....
எங்கள் அரவணைப்பிலேதான் !
நாங்கள் பாடும்
நீலாமபரிகளின் மயக்கங்களிலேதான்

மனச்சாட்சிகள்...
எங்கள் கோயில்
கார்ப்பக்கிரகங்களிலேதான்
பூட்டப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

அவற்றை உற்சவராக்க
நாங்கள்... ஒருபோதும் ஒப்பியதில்லை.

—எம். ஏ. சுசீலா

டான்; ஒரு நா வயலுக்குப் போயிட்டு ராத்திரி திரும்பி வந்தவன் காலு வலிக்கு துன்னு சொன்னான். வயல்ல நிக்ரும்போது என்னமோ கடிச்ச மாதிரி இருந்துச்சுன்னு சொன்னவன் வாயெல்லாம் நொறை, நொறையாத் தள்ளி விடியிறதுக்குள்ள ஆத்தாளையும் மகளையும் அலற விட்டுட்டு நாலு வருஷத்ல ஆலாப் பறந்திட்டான். அவர் போனதில அவனும் போயிட்டான்,

அவன் இருக்கிறப்போ, இந்தப் புள்ள லெச்சுமி வயசுக்கு வந்துட்டா. அவளுக்குச் செய்ய வேண்டிய மொறையெல்லாஞ் செஞ்சு, வந்தவங்களை மரியாதியா நடத்தி லெச்சுமிக்கு, அப்பா இல்லாத கொறைய தீத்து வச்சான்; இந்த ஊரே அவனப் பத்தித்தான் பேசுச்சு; நாலு பல்லில நச்சுப் பல்லு ஒன்னுவது இருக்கும்னு சொல்லுவாங்கள்; அது மாதிரி எவ பல்லோ பட்டுருச்சு; அவனும் போய்ச் சேந்திட்டான்:

அதுக்கப்பறமும் நா உயிரோட இருக்கிறதே இவளுக்காகத்தானே; இவளுக்கும் ஒன்னு... ஐயோ...”—அவளையும் அறியாமேயே வேதனைகள் அவளது வாயி லிருந்து புலம்பலாக வெளிவந்து கொண்டி ருந்தன.

‘கும்’ மென்றிருந்தது இருள். ‘சிவ்’ வென்ற சத்தங்கள் ராக்கம்மாவைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தன. போய்க் கொண் டிருக்கும் இடத்தைக்கூட அறிய முடியாத அளவிற்கு இருட்டு. அந்த இருட்டிலும் ராக்கம்மாவின் நெஞ்சில் சற்றும் பயமில்லா மல் இருந்ததற்குக் காரணம், அவளது மகளின் மரணப்பயம் அவளது நெஞ்சைக் கவ்விப் பிடித்துக் குதறிக்கொண்டிருந்தது.

“லெச்சுமி புருஷன் அவளக் கட்டிக் கிட்டுப் போகும்போது நல்லவனாத்தான் இருந்தான்; கல்யாணம் ஆகி நாலு மாசத் தில எப்பிடித்தான் மாறுனா தே தெரியல; வீட்டை விட்டுப் போறவன் எப்பவாவது நெனச்ச நேரம் திரும்பிவாரது; ஒரு பிள்ளத் தாச்சி வீட்ல இருக்காளே; அவளுக்கு வேண்டியதை வாங்கிக் கொடுப்போம்; ஆஸ்பத்திரில கொண்டு போய் காட்டுவோம்னு இல்லாம குடிச்சுட்டு அலையிருன்; இந்நேரம் அவ ரும், ராசாப்பயலும் இருந்தா எம்மகளை இப் பிடி விட்டிருப்பாங்களா. இவனும் இப் பிடி குடிச்சுட்டு கவலையில்லாமத்

திரிவானா? கேக்க யாரும் இல்லேன்னு தானே எம்மகளை இப்பிடி விட்டுட்டு அலை யிருன். அவளை செல்லமா வளத்துட் டேன். இன்னேரம் அவ எப்பிடி துடிச்சுக் கிட்டிருக்காளோ அவளால எதையுமே தாங்கிக்க முடியாது; அந்த நொண்டியை யாவும், கொல்லங் காளியம்மனுந்தான் ஏம் பொண்ணக்காப்பத்தனும்”—முனகிய படியே முன்னேறிக் கொண்டிருந்தாள். தூரத்தில் விளக்குக் கம்பத்தின் உச்சியில் மின்மினிப் பூச்சி அமர்ந்திருப்பது போல் விளக்கொளி தெரிந்தது. ஒளியைப் பார்த் ததும் ராக்கம்மா உந்தலுடன் ஓடினாள்.

ஒருவாருக ஆலமரத்துக் கைகாட் டியை வந்து அடைந்து விட்டாள். தூரத் தில் யாரோ சைக்கிளில் வருவது தெரிந்து.

“ஏய்யா,... புதுக் கோட்டைக்கு கடைசி பஸ் போயிருச்சா”—அந்த சைக் கிள் காரனிடம் கேட்டாள்.

“இன்னும் அஞ்சு நிமிசத்தில வந் திரும்”—சைக்கிளில் போய்க் கொண்டே சொன்னவனின் வார்த்தைகள் ராக்கம்மா வின் காதுகளில் பட்படும் படாமல் விழுந்தன.

சைக்கிள்காரன் சென்று மறைந்த பொழுதிற் கெல்லாம் தூரத்தில் இரு பிரகா சமான விளக்குகள். ராக்கம்மாளின் கண் களைக் கூசின. அது தான் புதுக்கோட் டைக்குக் கடைசி பஸ்.

தன் மகளின் தாங்க முடியாத வயிற்று வலிச் சுவையையத்தன் நெஞ்சில் ஏற்றுக் கொண்டவள் இதயம் படபடக்க கைகளை ஆட்டியபடி நின்றாள்.

வேகமாக உறுமிக் கொண்டு வந்த அந்த பஸ்சின் டிரைவர் வலது கையை வெளியில் நீட்டி, அவளது அவசரமான கையசைவுக்கு, மிகவும் சாதாரணமான ‘டாட்டா’ காண்பித்து விட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

‘ஐயா...ஐயா...’—மெல்லவும் முடியா மல், விழுங்கவும் முடியாமல் ஓங்கிக் கத் திக் கொண்டே ஓடியவள், ஓடும் இறக்க மற்ற எஞ்சினுடன் போட்டி போட முடியா மல் அப்படியே நின்று வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளது இதயம் சுக்குநூருகி அடி வயிற்றில் சிதறிக் கொண்டிருந்தது. □